

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KRISP, CALEB

Aduceți-mi capul lui Ivy Pocket! / Caleb Krisp ; il. de
Barbara Cantini ; trad. din lb. engleză de Adrian Deliu. - Iași :
Gama, 2018

ISBN 978-973-149-894-2

I. Cantini, Barbara (il.)

II. Deliu, Adrian (trad.)

821.111

Editor: Diana Mocanu

Redactor-șef: Diana Soare

Redactor: Alexandra Constantinovici

Corector: Simona Dimitriu

Tehnoredactor: Georgiana Butnaru

ADUCEȚI-MI CAPUL LUI *Ivy Pocket*

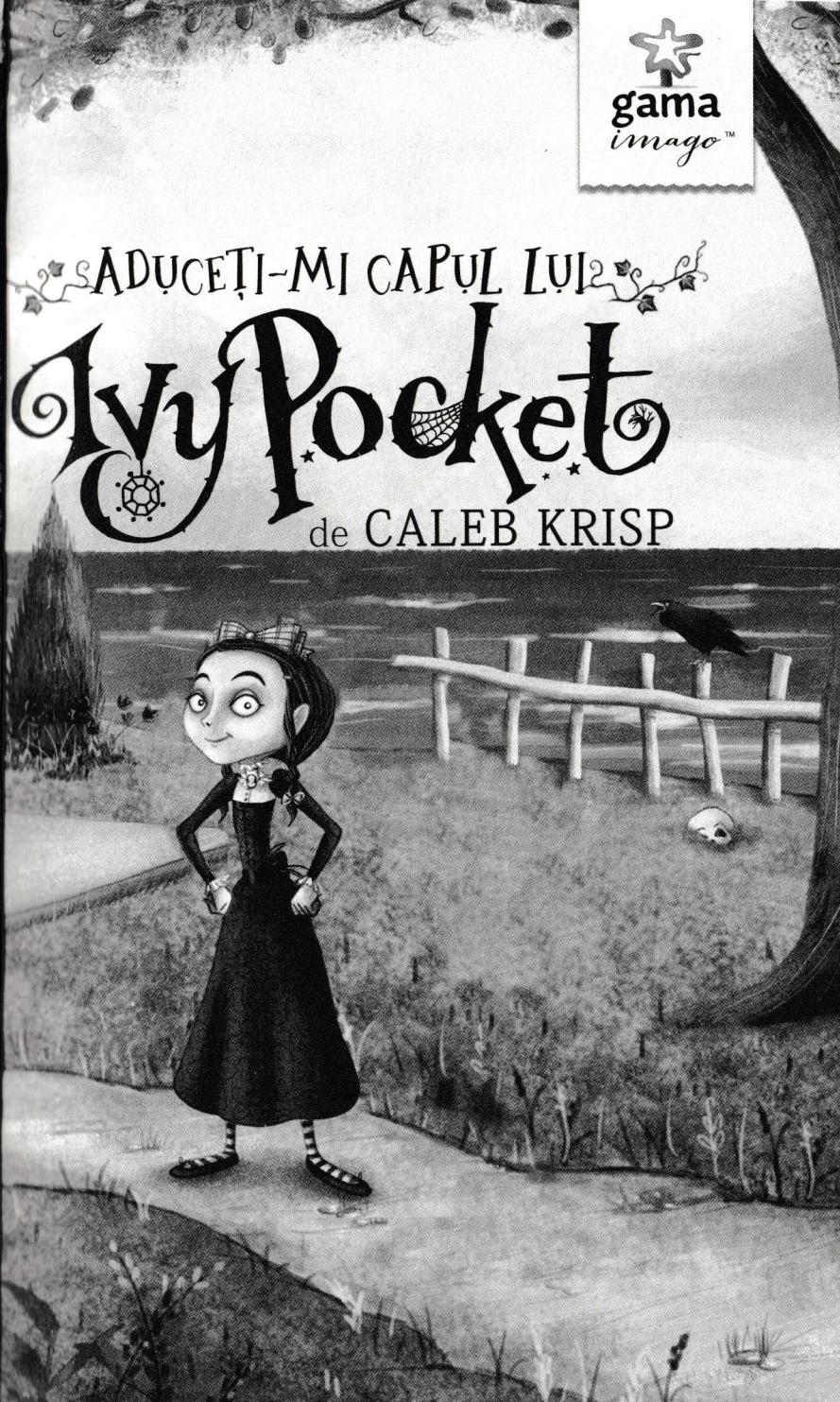

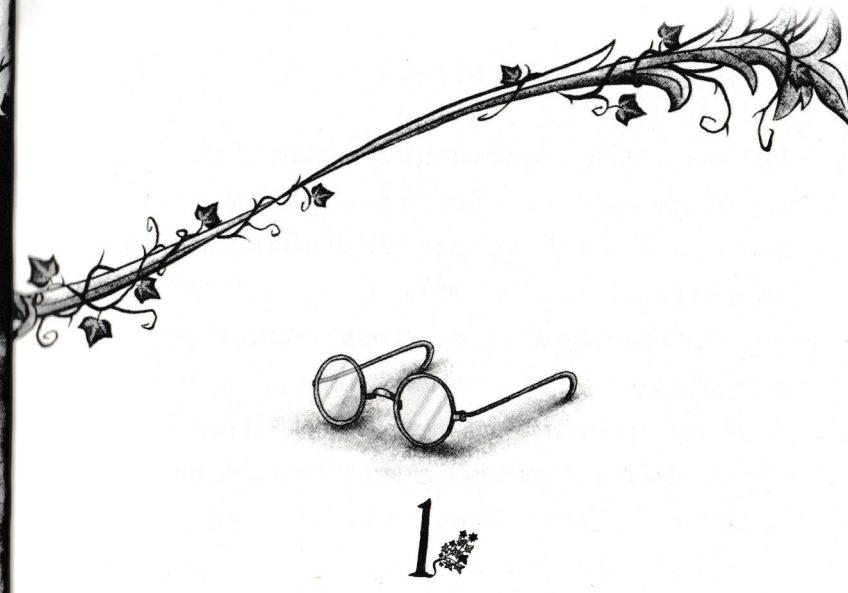
de **CALEB KRISP**

Ilustrații de

BARBARA CANTINI

Traducere din limba engleză de
Adrian Deliu

1

— De ce încetinim?

Nu dormeam. Doar ațipisem puțin, așa cum obișnuiesc domnișoarele să facă în timpul drumurilor lungi cu trăsura. Cu gura larg căscată. Cu capul dat pe spate, foarte grațios. Cu câte un sforăit melodios, scăpându-mi întâmplător pe nas. Totul extrem de elegant.

— Vizituu, de ce încetinim?

Era o femeie. Părea destul de enervată.

— Mai sunt atâția *kilometri* până la următorul nostru popas. Este extrem de neobișnuit.

Somnul meu pașnic n-avea nicio șansă în fața unei ființe atât de zgomotoase. Și, în timp ce ea trăncănea

întruna despre „opiri neprogramate”, mi-am dat seama deodată de zăngănitul geamurilor și de huruitul din ce în ce mai slab al roților pe cale să se oprească.

— Scuză-mă, am auzit o voce și am simțit un ghiont ascuțit în coaste. Poți să te dai mai încolo?

M-am pomenit împinsă într-o parte, cineva înghesuindu-se între mine și geam. Am deschis repede ochii.

— Ce tot faci, vacă nebună?

Era americanca aia fandosită, domnișoara Finch. Cea care se arătase atât de îngrozită de faptul că făceam de una singură drumul până la Londra.

— De pe locul meu nu văd drumul și aş vrea să știu de ce ne-am oprit așa, deodată.

Și-a țuguiat buzele și s-a încruntat.

— Este *extrem* de neobișnuit.

Acum eram strivită între ea și un Tânăr arătos, care dormea buștean, cu un exemplar din *David Copperfield* pe piept. Iar pe bancheta din fața noastră, trei surori cu părul alb erau ocupate să tricoteze fulare galben-albastre. (Nu le cunoșteam numele, dar eram aproape sigură că erau Piticania, Urecheata și Morocănoasa).

— Perfect rezonabil, am zis, izbind-o politicoasă cu umărul pe domnișoara Finch. La urma urmei, ce rost

au călătoriile cu trăsura, dacă nu ești atacată cu violență în somn?

Domnișoara Finch a tras la loc perdeaua.

— Mă rog, îmi pare rău pentru asta, a zis, cu toate că, după ton, nu dădea impresia că i-ar părea grozav de rău. Deși a fost doar un ghiont micuț.

— E adevărat, am încuvîințat politicos. Sunt convinsă că mi s-a părut monstruos de dureros doar din cauză că te-a binecuvântat natura cu brațele unui tăietor de lemne.

Domnișoara Finch a clipit cu furie. Și-a coborât privirea spre brațele ei.

— Eu... am fost mereu descrisă ca fiind *delicată*.

— Ceea ce face ca antebrațele umflate să-ți fie și mai remarcabile.

Am plesnit-o peste genunchi, aşa cum se cade între noi prietene.

— Ar trebui să te angajezi la un circ, dragă. Ai face avere.

S-a încruntat, a clătinat din cap și a pufnit. Acesta fiind felul americanilor de a-și exprima amuzamentul. Apoi a întors capul și s-a zgâit pe fereastră.

— E atât de beznă afară încât abia dacă pot să deslușesc ceva.

Ceea ce era foarte adevărat. Deși ceasul îmi arăta că e ora două după-amiaza, imaginea de afară era una

mohorâtă — nori întunecați pluteau îngrozitor de jos, învolburăți ca niște furnale fumegând.

M-am lăsat pe spătarul banchetei și am oftat. Gândindu-mă la locul în care mă aflam. Și pentru ce. Trăsura se îndrepta spre Londra. Iar eu mă duceam acolo pentru cele mai serioase motive cu puțință. S-o salvez pe Rebecca și s-o aduc înapoi acasă (strada Winslow era singurul loc care-mi permitea să treac direct în Casa Prospa). Să aflu de ce gardienii care o țineau prizonieră mi-au dat impresia că mă recunosc. Și s-o eliberez pe Anastasia Radcliff din balamucul ăla oribil din Islington, după care s-o reunesc cu copilul de care a fost despărțită cu atâta cruzime. Numai că, în momentul acela, trăsura stătea pe loc. Și, pentru prima oară, m-am gândit că e ceva destul de neobișnuit.

— Ce poți să vezi, domnișoară Finch?

— Nu mare lucru, a răspuns ea. Cu toate că, uite, vizitui cuboară.

— E ceva pe drum, a anunțat Urecheata, zgâindu-se pe fereastră.

— Ce-ar putea să fie? s-a mirat Piticania.

Morocănoasa a pocnit din degete spre mine, ca și cum aș fi fost un pudel.

— Fato, du-te și spune-i vizituiului să ocolească orice ar bloca drumul. Spune-i că eu și surorile mele trebuie

să ajungem în Londra până în ora nouă, altminteri pierdem vasul.

Cu toate că uram categoric să fac ce mi se cere — mai ales când era vorba despre hoaște necioplate — eu *chiar* voi am să aflu ce anume ne ținea pe loc. Așa că m-am strecurat pe lângă domnișoara Finch și am coborât din trăsură. Lanuri bogate de grâu mărgineau drumul, tulpinile aurii fiind pictate într-un maro ruginiu de norii care cloceau furtuna. Am auzit în depărtare murmur de voci agitate... dar abia după ce am ocolit caii și am putut să văd limpede drumul din fața noastră am înțeles motivul.

O căruță mică, încărcată cu bușteni, se răsturnase. Căruțașul zacea la pământ și vedeam că-i curge sânge de la cap. O femeie voinică era în apropiere și plângea de mama focului, iar vizitui nostru, domnul Adams, deshăma doi armăsari negri legați la căruță.

După ce a eliberat caii, domnul Adams s-a aplecat și a început să se îngrijescă de rănit, care părea mai preocupat de căruță decât de el însuși. Cei doi bărbați au pornit o discuție despre ceea ce se întâmplase, iar domnul Adams a arătat spre o mică fermă aflată în depărtare și a zis că niște mâini de ajutor în plus n-ar strica.

— Să mă duc să dau alarmă? m-am oferit eu, îndatoritoare.

— Puteam să mor! a tipat femeia aia mătăhăloasă. Mare minune că nu mi-am rupt gâtul!

M-am întors și am descoperit-o pe domnișoara Finch, care privea scena încruntată.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat ea.

— Am căzut pe umăr, a răspuns femeia, ținându-se de braț, și mă doare al naibii de rău.

A scâncit din nou.

— Puteam să mor.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

L-a arătat cu degetul pe rănit.

— A mânat ca nebunul, asta s-a întâmplat!

Deasupra noastră a început să cadă ploaia, spulberată de vânt în toate direcțiile.

— Biata femeie, a rostit solemn domnișoara Finch. Vino să te adăpostești cu noi în trăsură. Vom trimite după un doctor.

— Sunteți foarte amabilă, a răspuns femeia, dar trebuie să stau aici, ca să fiu cu ochii pe bunurile mele.

A făcut un semn cu capul spre mine.

— N-ar putea să-mi țină fata companie? Sunt un pachet de nervi, zău aşa.

Domnișoarei Finch i s-a părut că ar fi o idee excelentă, aşa că m-a împins spre femeia care scâncea și s-a grăbit înapoi spre trăsură. Femeia m-a luat de mâna și m-a strâns, repetându-mi cât de aproape fusese de moarte.

Am remarcat că tot privea pe furiș spre drumul din spatele nostru.

— Urâtă lovitură la cap ți-ai mai luat, a zis domnul Adams, ajutându-l pe căruțaș să se ridice în picioare.

— Am pătit altele și mai rele, a răspuns căruțașul, tresăring de durere. Am doar... nevoie să mă odihnesc oleacă.

Domnul Adams l-a sprijinit pe căruțaș până a ajuns, șontâc-șontâc, pe marginea drumului, ajutându-l să se așeze încetitor. Dar eu nu mai eram atentă... pentru că rămăsesem cu privirea fixată asupra umflatei care mă ținea de mâna. Era magnific de robustă pentru o domnișoară la ananghie. Ochi ca mărgelele, teribil de apropiati. Fața, atât de plină de crateră și de proeminențe, încât semăna cu o clătită. Sprâncene stufoase. Un nas care cotea brusc la dreapta pe la jumătatea lungimii. O umbră de mustață. Una peste alta, era formidabil de convingătoare. Dar nu și pentru mine. Pentru că eu știam *exact* cine se ascundeau sub deghizarea asta artistică.

— Foarte impresionant, domnișoară Always, am zis, smucindu-mi mâna. Căruța răsturnată, căruțașul rănit... totul pare atât de real.

Ticăloasa a făcut un pas înapoi, uluită.

— Ce vrei să spui? a strigat. Era să mor! Puteam să-mi rup...

— Da, da, puteai să-ți rupi gâtul și să-ți sară capul de pe el. Dar nu ți-a sărit, fiindcă povestea asta nu e decât o capcană monstruoasă. Numai că eu sunt prea deșteaptă ca să mă las păcălită.

— Delirezi, a exclamat femeia, întorcând capul spre domnul Adams. Ai auzit ce mi-a zis? Fata asta e nebună!

Cerul s-a cutremurat violent în timp ce domnul Adams s-a scărpinat în bărbie, privindu-mă.

— Nu pot să mă pronunț despre mintea ei, a rostit pe un ton tărgănat. Știu numai că e singură și n-are niciun bagaj.

— Poftim! a strigat femeia. Ce copilă e aia care călătorește prin țară *singură*, fără niciun fel de bunuri?

Acuzațiile isterice atrag de obicei gloata: tocmai de-aia, cele trei surori zbârcite și-au scos capetele prin portiera trăsuriilor, căscând gura de mama focului.

— E vreo problemă? s-a interesat Urecheata, destul de nerăbdătoare.

— Fata asta m-a acuzat că aş fi o impostaore! a țipat femeia aia dubioasă.

Cele trei surori au icnit la unison.

— Pentru că e o impostaore, am declarat, arătând spre ticăloasă. Acum doar câteva luni, s-a deghizat într-o bibliotecară grăsană. Iar acum și-a ales altă deghizare. Sub monstruoitatea asta mătăhăloasă se află un șoarece de bibliotecă, minciuna personificată. A

venit ca să mă captureze și să facă din mine regina ei marionetă.

Surorile au icnit iar. Domnul Adams a clătinat din cap. Iar nesuferita femeie deghizată a început să scâncească. Ce interpretare magistrală reușea domnișoara Always!

— Ce se-ntâmplă aici? a intervenit domnișoara Finch, cu brațele încrucișate. Și de ce se holbează toată lumea la fată?

— A făcut anumite *acuzații*, a rostit solemn domnul Adams.

— Ce fel de acuzații? s-a interesat domnișoara Finch.

Mi-am expus din nou punctul de vedere. Domnișoara Finch a ascultat. După care a suspinat.

— Înțeleg, a zis ea.

Nici ea nu mă credea!

— Nu trebuie s-o învinuim pe copilă, a zis canalia deghizată, clătinând din cap. Cunosc un doctor în satul următor; voi vă vedeti de drum, iar eu o s-o duc personal pe fată acolo și-o să am grija să primească tot ajutorul de care are nevoie.

Tovarășii mei de călătorie păreau să considere că e o idee rezonabilă. Ca atare, era nevoie să acționez urgent.

— Priviți! am strigat cu putere. O să vă dovedesc că tot ce spun e adevărat.

M-am avântat spre impostaore și am apucat-o de nasul ei strâmb, smucind triumfătoare. De îndată ce

domnișoara Finch și ceilalți vor vedea că rămân cu nasul fals în mâna, se vor întrece în scuze smerite.

— Ce face? a țipat Piticania.

— Ia mâna de pe femeia aia! a strigat domnișoara Finch.

— Într-o clipă, dragă, am strigat și eu. Lasă-mă doar să-i scot fața asta.

Și am continuat să smucesc nasul. Din nefericire, era destul de încăpățanat și nu voia să se desprindă, oricât de tare aş fi tras. Timpul fiind împotriva mea, am lăsat nasul și m-am orientat spre sprâncenele ei stufoase. Hotărâtă să le jupoi. Dar nici ele n-au vrut să se clintească.

— Termină! a țipat escroaca prefăcută, plesnindu-mă peste mâna. Ia mâna de pe mine!

Nasul ei era surprinzător de roșu după atâta smucit, și am observat o mică dâră de sânge curgându-i din sprânceana stângă. Ceea ce era un lucru extrem de neașteptat.

— Las-o în pace, fetițo, mi-a zis domnul Adams, trăgându-mă deoparte cu blândețe. Nu faci decât să înrăutătești situația.

— E dereglată, și-a dat cu părerea Morocănoasa.

— Și violentă, a adăugat Urecheata.

— Niciodată n-am fost tratată cu atâta cruzime! s-a văicărit rănita. Niciodată în viața mea!

Am considerat că cel mai inteligent lucru de făcut era să-i ofer câteva cuvinte de alinare, ca să aplanez conflictul.

— Nu trebuie să te îvinuiești, dragă. Faptul că ai trăsături atât de încântător de grotești, încât orice om cu judecată ar presupune că e un deghizament hidos, nu prea e vina *dumitale*.

M-am apropiat de ea, bătând-o compătimitoare pe umăr.

— Vina-i a părinților dumitale, zic eu.

Mâna femeii a zburat în sus și m-a pocnit drept peste față.

— Ce limbă afurisită, a zis cu năduf. O fată ca tine ar trebui ținută sub cheie.

Obrazul drept mă ustura strășnic, dar am refuzat să-o arăt.

— Dacă te consolează cumva, află că am fost, de curând, ținută prizonieră într-un balamuc. Ceea ce nu e nici pe departe atât de amuzant pe cât sună.

S-au iscat ceva trâncăneli pe seama faptului că aş fi țicnită. M-am lansat într-o apărare plină de zel a sănătății mele mintale și de-aia n-am observat mica trăsură care gonea spre noi. Nici măcar când s-a oprit brusc, la doar câțiva pași distanță. De fapt, am aruncat o privire într-acolo abia când portiera trăsuriilor s-a deschis larg și o siluetă sumbră, înveșmântată în negru,